

ทะลุมิติ

สัญญาณกลางไฟสงคราม

นวนิยายผจญภัย · ข้ามเวลาสู่ยุคสงคราม

นักเรียนมัธยมปลายสองคน อดีตลูกเสือและเนตรนารี ทะลุมิติจากค่ายพักแรม สู่หมู่บ้านกลางยุค

สงครามที่ทหารพม่ากำลังกวาดต้อนผู้คน

เหลือเพียงมือถือแบตเตอรี่หมดและทักษะที่เคยฝึกมา เป็นความหวังเดียวของหมู่บ้าน

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

| บทที่ ๑ — พายุกลางค่ายพักแรม

ธณวัฒน์ ป้อมเพชร หรือที่เพื่อนเรียกสั้นๆ ว่า "แทน" นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกและอดีตลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ที่ผ่านการฝึกมาตั้งแต่ชั้นประถม ยืนกางเต็นท์อยู่ในค่ายพักแรมประจำปีที่จัดขึ้นในป่าเชิงเขาใกล้ซากโบราณสถานเก่าแก่แห่งหนึ่ง

ข้างๆ เขามี ณิชากานต์ ไพรวลย์ เพื่อนสนิทที่ทุกคนเรียกว่า "ไอซ์" อดีตเนตรนารีที่เก่งเรื่องปฐมพยาบาลและการส่งสัญญาณมากที่สุดในรุ่น ทั้งสองถูกจับคู่ให้ดูแลฐานกิจกรรมเดียวกันในค่ายครั้งนี้

เย็นวันนั้น ท้องฟ้าที่แจ่มใสตอนบ่ายกลับมืดครึ้มขึ้นอย่างรวดเร็วผิดปกติ ลมกระโชกแรงจนต้นไม้เกือบปลิว ครูผู้ควบคุมค่ายรีบให้สัญญาณนกหวีดเรียกนักเรียนทุกคนกลับเข้าที่พักพิงชั่วคราวใกล้ซากเจดีย์เก่า แทนที่ไอซ์วิ่งช่วยกันเก็บอุปกรณ์ฐานกิจกรรมเป็นกลุ่มสุดท้าย ก่อนที่ฟ้าจะผ่าลงมาใกล้ซากเจดีย์อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย แสงสีทองอมขาวจ้าพุ่งออกมาจากยอดเจดีย์เก่าราวกับมีบางสิ่งสะท้อนแสงฟ้าผ่าไว้ภายใน

"แทน ระวัง!" ไอซ์ตะโกนก่อนที่แสงจ้าจะครอบคลุมทั้งสองคนไว้ทั้งตัว ร่างของทั้งคู่รู้สึกเหมือนถูกดูดหายวูบเข้าไปในความมืด หูอื้อ ตาลาย จนไม่รู้ตัวอีกทีก็ล้มลงกับพื้นดินที่ชื้นแฉะ กระเป่าเบู่ที่สะพายมายังอยู่ครบ ไฟฉายคาดหัวยังติดอยู่ที่หน้าผาก แต่รอบตัวไม่มีต้นไม้ ไม่มีเสียงเพื่อนค่าย มีเพียงป่าทึบและกลิ่นควันไฟไหม้ลอยมาแต่ไกล

"ไอซ์ เธอโอเคไหม" แทนรีบคลานเข้าไปหาเพื่อนที่นอนสลบอยู่ข้างๆ ไอซ์ค่อยๆ ลืมตาขึ้นพร้อมส่ายหัวงๆ "หัวฉันปวดมาก... นี่เรายังอยู่ในป่าเดิมใช่ไหม" ทั้งสองลุกขึ้นสำรวจรอบตัวด้วยความสับสน ก่อนจะเห็นเปลวไฟลุกโชนอยู่ไกลๆ พร้อมเสียงกริ๊ดร้องแว่วมาตามลม เสียงนั้นทำให้ทั้งคู่หันมองหน้ากันด้วยความไม่แน่ใจว่ากำลังเผชิญกับอะไรอยู่กันแน่

| บทที่ ๒ — หมู่บ้านที่หวาดกลัว

ทั้งสองตัดสินใจเดินตามเสียงและกลิ่นควันเข้าไปจนพบหมู่บ้านเล็กๆ ริมคลอง บ้านเรือนไม้ใต้ถุนสูงหลายหลังกำลังลุกไหม้ ชาวบ้านวิ่งอลหม่านเก็บข้าวของหนีตายกันจ้าละหวั่น หญิงชราคนหนึ่งล้มลงข้างทาง แทนกับไอซ์ไม่ทันคิดอะไรมาก รีบวิ่งเข้าไปช่วยพยุงขึ้นทันที "ยาย ยายเป็นอะไรไหมครับ" แทนถามด้วยความเป็นห่วง

"พม่ามันยกทัพมา จะกวาดต้อนคนไปเป็นเชลย รีบพาลูกๆ หนีเถอะ" หญิงชราที่ภายหลังรู้จักกันในชื่อ "ยายแหว" พูดเสียงสั่นเครือ คำพูดนี้ทำให้แทนกับไอซ์สะดุ้งเฮือกพร้อมกัน ทั้งสองมองหน้ากันด้วยความตกใจ เพราะเสื้อผ้าของชาวบ้านรอบตัว การแต่งกาย บ้านเรือน และคำพูดที่ได้ยิน ล้วนไม่ใช่ของยุคปัจจุบันเลยสักนิด

"นี่มัน... ยุคสงครามตอนกรุงแตกหรือเปล่า" ไอซ์กระซิบกับแทนด้วยน้ำเสียงสั่น เธอเคยอ่านเรื่องราวยุคนี้ผ่านๆ ตาในวิชาประวัติศาสตร์ แต่ไม่เคยคิดว่าจะได้มายืนอยู่กลางเหตุการณ์จริงเช่นนี้ แทนกลืนน้ำลายก่อนตอบ "ไม่ว่าจะยุคไหน ตอนนี้มีคนกำลังจะถูกทำร้าย เราต้องช่วยก่อน คิดเรื่องอื่นทีหลัง"

ผู้ใหญ่บ้านชื่อ "ตาผล" ชายวัยกลางคนที่ดูจะเป็นผู้นำของกลุ่มชาวบ้านที่เหลืออยู่ เดินเข้ามาหาสองคนแปลกหน้าด้วยสายตาสงสัยปนหวาดระแวง "เจ้าสองคนนี้เป็นใคร แต่งกายประหลาด พูดจาก็แปลก จะเป็นไส้ศึกหรือเปล่า" เสียงชาวบ้านรอบ

ข้างเริ่มพิมพ์ด้วยความไม่ไวใจ แต่เมื่อไอซ์รีบเข้าไปช่วยพันแผลให้เด็กชายคนหนึ่งที่เขาถลอกเลือดไหลอย่างช้ำนาญ ด้วยผ้าพันแผลจากกระเป๋าปฐมพยาบาลที่ติดตัวมาจากค่าย ความสงสัยในสายตาของตาผลก็เริ่มคลายลงบ้าง

| บทที่ ๓ — ทักษะที่ไม่มีวันล้าสมัย

ตาผลอธิบายสถานการณ์ให้ฟังว่า กองทหารพม่ากลุ่มหนึ่งกำลังกวาดต้อนชาวบ้านตามหมู่บ้านรายทางเพื่อนำไปเป็นเชลย หมู่บ้านโพธิ์ทองของพวกเขาเป็นเป้าหมายต่อไป ชาวบ้านที่เหลือมีเพียงผู้หญิง เด็ก และคนชรา ส่วนชายฉกรรจ์ถูกเกณฑ์ไปช่วยรบที่อื่นจนเกือบหมด ไม่มีใครรู้ทางหนีที่ปลอดภัยพอจะพาทุกคนรอดได้ทัน

แทนนึกถึงวิชาลูกเสือที่เคยฝึกมาตลอดหลายปีทันที เขาเสนอให้ใช้เทคนิคการผูกเงื่อนทำสะพานเชือกชั่วคราวข้ามลำธารหลังหมู่บ้านที่น้ำไหลเชี่ยว เพื่อให้ชาวบ้านหนีข้ามไปฝั่งป่าที่ทหารม้าตามยาก ขณะที่ไอซ์เสนอให้ใช้เทคนิคการส่งสัญญาณด้วยแสงสะท้อนจากกระจกเล็กๆ ในกระเป๋าเครื่องสำอางที่ติดตัวมา เพื่อสื่อสารระหว่างกลุ่มที่แยกกันหลบซ่อนโดยไม่ต้องส่งเสียง

"พวกเจ้าเรียนวิชาพวกนี้มาจากไหนกัน" ตาผลถามด้วยความประหลาดใจ เมื่อเห็น

แทนสาริตการผูกเงื่อนบ่วงบาศและเงื่อนกระหวัดไม้ได้อย่างคล่องแคล่วภายในไม่กี่นาที "จากค่ายฝึกที่โรงเรียนครับ" แทนตอบอย่างระมัดระวังไม่ให้เกินเลยความจริงมากนัก ตามผลพยับหน้าอย่างไม่ค่อยเข้าใจนักแต่ก็ไม่ซักไซ้ต่อ เพราะเห็นแล้วว่าฝีมือของทั้งสองช่วยได้จริง

ไอซ์ยังใช้ความรู้ปฐมพยาบาลจากการฝึกเนตรนารีดูแลผู้บาดเจ็บจากไฟไหม้บ้านหลายคน ทั้งการทำแผลไฟไหม้เบื้องต้นด้วยผ้าสะอาดชุบน้ำเย็น การประคบลดไข้ ให้เด็กเล็กที่ตัวร้อนจากความเครียด และการปลอบใจชาวบ้านที่ตื่นตระหนกให้สงบลงพอจะฟังแผนการได้ ทักษะที่เธอเคยคิดว่าเป็นเพียงกิจกรรมนอกเวลาเรียนธรรมดา กลับกลายเป็นสิ่งที่ช่วยชีวิตคนได้จริงในสถานการณ์เฉพาะหน้าเช่นนี้

| บทที่ ๔ — สัญญาณที่โทรออกไม่ได้

ระหว่างพักหายใจสั้นๆ แทนควักโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกงด้วยความเคยชิน หวังจะเช็คเวลาดูว่าผ่านมาก็ชั่วโมงแล้ว แต่สิ่งที่ทำให้เขาสะดุ้งคือสัญญาณอินเทอร์เน็ตที่มุ่มจอยังคงขึ้นเต็มขีดราวกับไม่มีอะไรผิดปกติ ทั้งที่สัญญาณโทรศัพท์และซิมการ์ดกลับใช้งานไม่ได้เลยแม้แต่หน่อย โทรออกไปเบอร์ไหนก็ขึ้นแต่คำว่า "ไม่มีสัญญาณ" ซ้ำไปซ้ำมา

"แปลกมาก อินเทอร์เน็ตยังเปิดแอปได้ แต่โทรออกไม่ได้เลยสักครั้ง" แทนพื้มพำ พลองลองเปิดแอปแผนที่ออฟไลน์ที่เขาเคยดาวน์โหลดข้อมูลป่าเขาบริเวณค่ายไว้ ล่วงหน้าก่อนมาเข้าค่าย ปรากฏว่าแผนที่ยังใช้งานได้ และเมื่อเทียบตำแหน่งกับ ภูมิประเทศรอบหมู่บ้าน เขาก็พบว่ามีถ้ำเล็กๆ ซ่อนอยู่หลังเนินเขาไม่ไกลจาก หมู่บ้าน ซึ่งบนแผนที่ปัจจุบันไม่มีถนนตัดผ่านเลยสักสาย น่าจะเป็นจุดหลบภัยที่ ทหารม้าเข้าถึงยาก

ไอซ์เปิดแอปสารานุกรมที่เคยดาวน์โหลดไว้อ่านตอนทำรายงานประวัติศาสตร์ ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับยุทธวิธีการกวาดต้อนเชลยของกองทัพในสมัยนั้นอย่างเร่งด่วน แม้ข้อมูลจะไม่ละเอียดมากนัก แต่ก็พอทำให้เข้าใจว่ากองทหารมักหลีกเลี่ยง การบุกเข้าไปในป่าที่บดตอนกลางคืนเพราะเกรงกับดักและภูมิประเทศที่ไม่คุ้นเคย นั้นหมายความว่าหากพาชาวบ้านซ่อนตัวในถ้ำหลังเนินเขาได้ทันก่อนค่ำ โอกาส รอดก็จะสูงขึ้นมาก

"แบตเตอรี่แค่สิบสองเปอร์เซ็นต์แล้ว เราต้องใช้มันให้คุ้มค่าที่สุด" ไอซ์เตือนพลองปิด แอปที่ไม่จำเป็นทั้งหมด แทนพยักหน้าเห็นด้วย ทั้งสองรีบนำข้อมูลที่ได้ไปเล่าให้ตา ผลฟัง พร้อมกับวาดแผนที่คร่าวๆ ลงบนพื้นดินด้วยกิ่งไม้ เพื่ออธิบายเส้นทางให้ ชาวบ้านที่ไม่รู้หนังสือส่วนใหญ่เข้าใจได้ง่ายที่สุด

| บทที่ ๕ — หนีข้ามคีนกลางป่าไผ่

เมื่อแผนพร้อม ชาวบ้านทั้งหมดกว่าสามสิบชีวิตแบ่งเป็นกลุ่มย่อยตามที่แทนกับไอซ์วางไว้ กลุ่มแรกนำโดยตาผลพาเด็กเล็กและคนชราข้ามสะพานเชือกที่แทนผูกไว้ล่วงหน้า กลุ่มที่สองนำโดยไอซ์คอยระวังภัยด้านหลังพร้อมกระจกส่งสัญญาณ ส่วนแทนรับหน้าที่เดินตรวจการณ์แนวหน้าเพื่อหาจังหวะให้ขบวนเคลื่อนที่ได้
อย่างปลอดภัยที่สุด

กลางดงไผ่หนาทึบ เสียงม้าและเสียงพูดคุยภาษาพม่าดังแว่วมาใกล้เข้าทุกที แทนรีบส่งสัญญาณมือให้ทุกคนหมอบนิ่งอยู่กับที่ หัวใจของเขาเต้นแรงจนได้ยินเสียงตัวเอง กองลาดตระเวนทหารพม่าหลายนายเดินผ่านมาห่างจากแนวไผ่ที่ทุกคนหลบอยู่เพียงไม่กี่ก้าว โชคดีที่เสียงลมพัดใบไผ่กรอบแกรบกลบเสียงหายใจหอบของชาวบ้านที่ตื่นกลัวไว้ได้พอดี

เมื่อกองลาดตระเวนเดินผ่านไปไกลพอ ไอซ์ใช้กระจกสะท้อนแสงจันทร์ส่งสัญญาณสั้นยาวตามรหัสที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้ากับแทน บอกให้ขบวนเคลื่อนที่ต่อไปได้อย่างปลอดภัย ทักษะการส่งสัญญาณที่เธอเคยฝึกซ้อมเพื่อสอบเลื่อนชั้นเนตรนารีเมื่อหลายปีก่อน กลายเป็นเครื่องมือสื่อสารเดียวที่ใช้ได้จริงในคำคืนอันตรายนี้ โดยไม่ต้องพึ่งพาสัญญาณโทรศัพท์ที่ใช้งานไม่ได้เลยแม้แต่หน่วย

เมื่อขบวนทั้งหมดไปถึงปากถ้ำหลังเนินเขาตามที่แผนที่ในโทรศัพท์ของแทนระบุไว้ ทุกคนต่างโล่งอกจนแทบทรุดลงกับพื้น ตาผลจับมือแทนแน่นด้วยดวงตาแดงก่ำ

จากความเหนื่อยล้าและความตื่นตันใจ "ข้าไม่รู้ว่าเจ้าทั้งสองเป็นใครมาจากไหน แต่คืนนี้เจ้าช่วยชีวิตคนทั้งหมู่บ้านเอาไว้จริงๆ"

| บทที่ ๖ — รุ่งอรุณที่ปลอดภัย

คืนนั้นทุกคนหลบซ่อนอยู่ในถ้ำอย่างเงียบเชียบจนกระทั่งฟ้าเริ่มสว่าง เสียงม้าและเสียงทหารที่เคยดังแว่วมาก็เงียบหายไปในที่สุด เมื่อตามลส่งคนออกไปสอดแนมและกลับมายืนยันว่ากองลาดตระเวนถอนกำลังออกจากพื้นที่ไปแล้ว เสียงโล่งอกและเสียงร้องไห้ด้วยความดีใจก็ดังขึ้นทั่วปากถ้ำ

แทนนังฟังผนังถ้ำอย่างเหนื่อยล้าแต่อิ่มเอมใจ มองไปทางไอซ์ที่กำลังพันแผลรอบสูกุทท้ายให้เด็กชายคนหนึ่งอย่างอ่อนโยน "เราทำสำเร็จจริงๆ ด้วย" เขาพูดกับตัวเองเบาๆ ไอซ์หันมายิ้มให้พร้อมพยักหน้า "ทักษะที่เราเคยบอกว่าไม่รู้จะฝึกไปทำไม สูกุทท้ายก็ช่วยชีวิตคนทั้งหมู่บ้านได้จริงๆ นะ"

แทนหิบบโตรศัพท์ขึ้นมาดูอีกครั้ง แบตเตอร์เหลือเพียงสามเปอร์เซ็นต์ สัญญาณอินเทอร์เน็ตประหลาดที่ไม่มีวันโทรออกได้ยังคงขึ้นเต็มขีดเช่นเดิม ราวกับเป็นเพียงสะพานเชื่อมความรู้จากอีกโลกหนึ่งที่ตั้งใจส่งมาให้พวกเขาใช้ในค่าคืนนี้เท่านั้น เขาไม่รู้เลยว่าจะกลับไปยังโลกเดิมของตัวเองได้อย่างไร หรือจะต้องอยู่ใน

ยุคนี้ไปอีกนานแค่ไหน

"ไม่ว่าเราจะติดอยู่ที่นี้นานแค่ไหน หรือจะหาทางกลับได้หรือเปล่า" ไอซ์พูดขึ้น พลังมองไปยังแสงอาทิตย์แรกที่สาดส่องเข้ามาในปากถ้ำ "อย่างน้อยตอนนี้เรารู้แล้วว่าตัวเองมีประโยชน์กับใครสักคนได้จริงๆ" แทนพยับหน้าเห็นด้วย ทั้งสองลุกขึ้นเดินออกจากถ้ำไปพร้อมกับชาวบ้านที่เริ่มทยอยกลับไปสำรวจซากหมู่บ้านของตัวเอง ด้วยความไม่รู้ว่าเส้นทางข้างหน้าจะพาไปพบเจอกับอะไรอีกบ้าง แต่ทั้งคู่รู้ว่าตราบไคที่ยังมีกันและกัน และทักษะที่เคยฝึกมาตลอดหลายปี พวกเขา ก็ยังคงหาทางเอาตัวรอดต่อไปได้เสมอ

ทักษะที่ดูเหมือนไม่สำคัญในวันธรรมดา อาจกลายเป็นสิ่งที่ช่วยชีวิตคนได้ในวันที่ไม่

ธรรมดา

ความรู้ไม่มีคำว่าสูญเปล่า หากรู้จักนำมาปรับใช้ในเวลาที่ใช่

และบางครั้งความกล้าหาญที่แท้จริง ก็เริ่มจากการลงมือช่วยใครสักคนโดยไม่ทันคิดถึง

ตัวเองก่อน

— จบบริบูรณ์ —